

De bosniske pyramidene

– funnene som kaster nytt lys over forhistorien og bygger bro mellom vitenskap og spiritualitet

Intervju med Dr. Sam Osmanagich av Kathrine Falk & Knut Arild Melbøe

I dette intervjuet svarer Dr. Sam Osmanagich, professor i antropologi ved Det amerikanske universitetet i Bosnia, på spørsmål om når, hvem, hvordan og hvorfor pyramidene i Bosnia ble bygget. Svarene baserer seg på 13 års omfattende forskning der hundrevis av forskere fra en rekke land og fagfelt har deltatt. Funnene så langt skimtes på bildet under hvor vi ser fotoer av fem pyramidider og to tumuluser og bilder fra tunnel-systemet Ravne og glassmontre med mindre

funngjenstander. De helt spesielle keramiske steinene hører også med. Intervjuet tar opp noe av dette, men går også videre ved å peke på avanserte teknologiske og spirituelle ferdigheter prehistoriens mennesker må ha hatt. Og vi bringes mer enn 30 000 år tilbake i tid! For oss er funnene i Bosnia med på å bygge en bro fra fortidens avanserte sivilisasjoner til en mulig bedre fremtid der vi tar høyde for jordens tålegrenser og vårt eget menneskelige spirituelle potensiale.

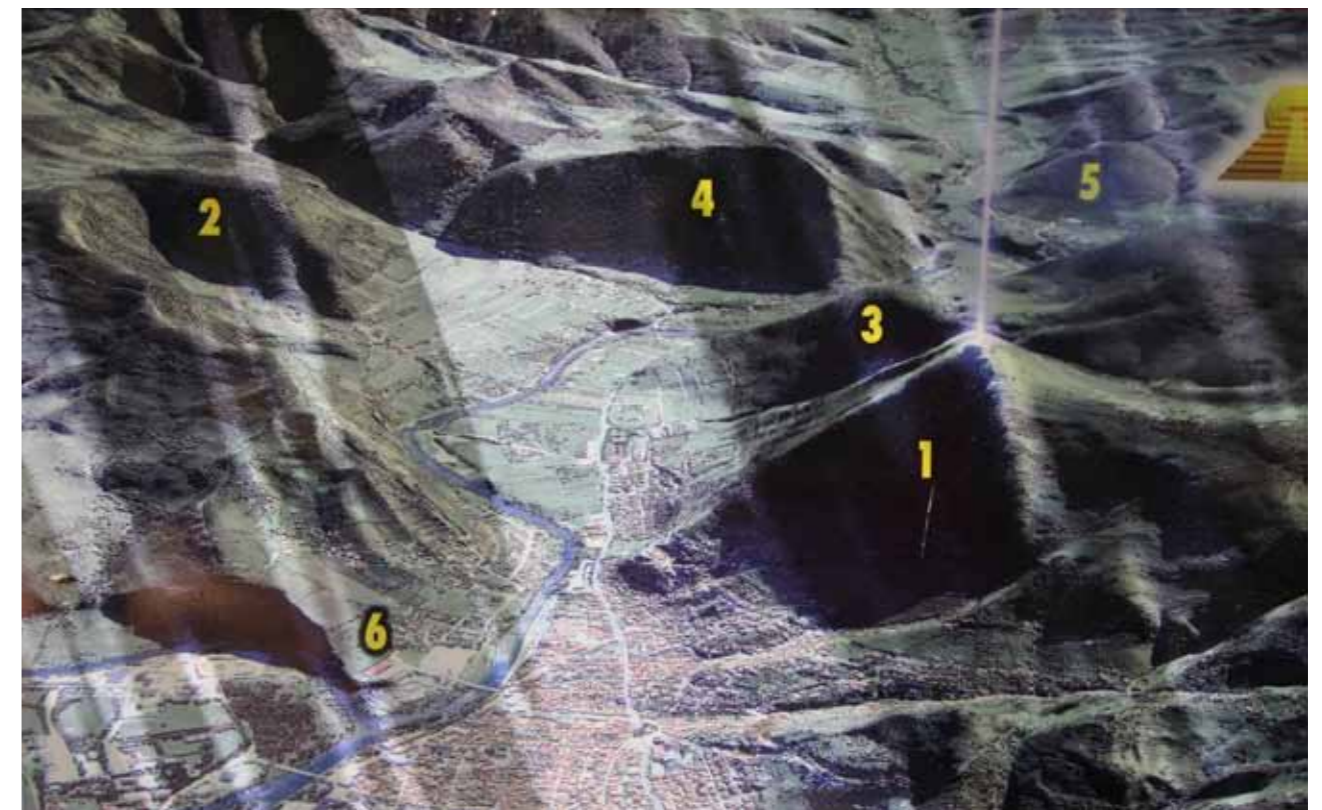
Nederst på side 3 ses: Foto av modell der vi fra sydvest ser pyramidene rage i landskapet med Visoko og elvene i dalbunnen: 1 Solpyramiden, 2 Månepyramiden, 3 Kjærlighetspyramiden, 4 Moder-Jord-templet, 5 Dragepyramiden, 6 Tunnel-inngang fra elven: Ravnetunnelen ligger utenfor bildet mot syd, Vratnica mot nordvest.

Som forsker har Dr. Sam Osmanagich undersøkt pyramidider og megalitter på alle kontinenter. Steinballene som er funnet i Antarktis, lå i hans spor på en av de mange forskningsreisene han har gjort siden 1980-tallet. Men også øyer som Java i Indonesia, Mauritius utenfor Afrikas østkyst og Kanariøyene – som mange av oss nordboere kjenner, og der Thor Heyerdahl ledet utgravninger på Tenerife – har sine pyramidider. Og vær sikker Dr. Osmanagich har vært der. Da Dr. Osmanagich i 2005 oppdaget pyramidider i Bosnia, hadde han tyve års forskning bak seg. Siden den gang har «The Bosnian Valley project» under hans ledelse blitt det mest aktive arkeologiske utgravningsstedet i verden. Hvert år deltar det mange hundre hardt arbeidende frivillige på utgravningene, og flere titalls forskere fra ulike vitenskapelige disipliner er involvert i all utforskningen prosjektet genererer. Samtidig opplyser forfatteren Osmanagich samtidig om betydningen av prehistoriske og megalittiske funn verden over.

Vi som intervjuer ham, har hatt denne delen av arkeologien som pasjon omkring et tiår nå og

blitt overrasket over det store antallet pyramidider som er funnet (se rammen på side 4). At det fortsatt er mange uoppdagede, er dels et resultat av at pyramidene, som dem i Bosnia, er tildekket med jord og vegetasjon. En annen årsak kan nok – som Dr. Osmanagich ikke legger skjul på – ses i sammenheng med at egyptologene, og pyramidearkeologien generelt, har holdt en lite inviterende hånd over en videre og bredere utforskning.

De siste årene har brearkeologien, særlig ny forskning i Norge, vekket internasjonal oppmerksomhet, og faktisk flyttet grensene for kulturytringene tusenvis av år bakover i tid. Går vi ut i den store verden og til tider hele 14 000 år før siste istids maksimum som i Europa ligger ca. 20 000 år tilbake, er vi ved de tider Dr. Osmanagich peker på som Bosnia-pyramidenes tilblivelsestid. Som kulturytring står vi med disse enorme byggverkene ovenfor noe enestående og nesten usannsynlig imponerende. Slik er han fremst blant forskerne som utvider og utdyper vår kunnskap om prehistoriens kulturelle arv idet den nå fremstår både rikere og langt mer aktiv enn det vi tenkte oss bare tjue år tilbake.

Om Dr. Osmanagichs forskningsbiografi

Kathrine Falk: Når det gjelder din forskningsbiografi, hvilken sammenheng har pyramideforskningen med ditt yrke i dag?

Dr. Sam Osmanagich: I dag er jeg professor i antropologi ved Det amerikanske universitetet i Bosnia og Herzegovina. Her leder jeg «Center of Anthropology and Archaeology» der vi organiserer konferanser og foredrag etc. Doktorgraden min omhandler mayaenes pyramider i Mellom-Amerika og omfatter landene Guatemala, Honduras, El Salvador, Belize og Mexico.

Knut Arild Melbøe: Du er født i 1960. Hva studerte du så i dine yngre år? Kan du fortelle litt om din utdanningsbakgrunn fra tidlige studieår?

Dr. Osmanagich: Min første Bachelor grad var i økonomi, den andre i politikk.. Masterstudiet tok for seg faget sosiologi. Derneft fulgte doktorgraden på mayakulturen.

Kathrine: Begynte forskningsreisene dine til arkeologiske steder og pyramider allerede da?

Dr. Osmanagich: Ja. Jeg har studert gamle sivilisasjoner og pyramider i omkring 35 år nå. Det har resultert i 17 bøker, oversatt til 17 språk. Jeg har vært rundt hele verden og studert pyramider. Derfor tror jeg nesten at jeg kan si at det skal godt gjøres å finne et menneske som har sett flere pyramider enn meg selv.

Knut Arild: Vi har spurt oss selv om du besøkte Visoko før oppdagelsene av pyramidene ble gjort her i 2005?

Dr. Osmanagich: Nei! Jeg vokste opp i Sarajevo i 1970- og 80-årene og gikk på skoler der. Men selv om Visoko bare lå 28 km fra Sarajevo, følte jeg ikke noen trang til å besøke stedet. For meg var Visoko bare en liten småby, en utkant som ikke hadde noe spesielt å by på. Da jeg forlot det tidligere Jugoslavia før Balkan-krigen, sørget livet for å holde meg i sving med forskningsarbeid og forfattervirksomhet og med pyramidebesøk i 25 år.

Knut Arild: Men så, da du kom tilbake i 2005, endret bildet seg! I en av dine seneste bøker, *Ancient*

Hvor er verdens pyramider så langt funnet?

Under intervjuet pekte Dr. Osmanagich på at de fleste referansene, selv ikke «Encyclopedia Britannica», får frem et riktig bilde av hvor verdens pyramider er. De fleste egyptologer og arkeologer sier at pyramider kun er bygget i Egypt og i Mexico. Det stemmer ikke. Det er bygget pyramider over hele verden, og et verdenskart vil vise minst 30 land der pyramider er påvist.³ Videre er antallet av dem forbløffende. I Asia fins de i Kina – 250 er lokalisert i den sentrale Shanxi-provinsen – den eldste pyramiden er der eldre enn 12 500 år. Blant Kambodsjas pyramider har vi den berømte Koh Ker med sju trinn. På Javas vestlige del, i Indonesia, står Gunung Padang-pyramiden som ut fra ny forskning er 29 000 år.⁴ Oppdageren er geologen Dr. Danny Hilman. I Afrika er det pyramider, også på øyer. Mauritius har sju pyramider laget av vulkansk stein. Både alder og konstruktører er ukjent. På Kanariøyene er det funnet 104 pyramider, mange på Tenerife. Sudan har 224 nubiske pyramider. Egypt er selvsagt med sine 155 pyramider, altså langt flere enn den mest fantastiske, Giza-pyramiden. I Sør-Amerika er det mer enn 300 pyramider i Peru, fra de 34 Kavachi-pyramidene som fins i sør i landet til Tucume- and Caral-pyramidene i nord og ellers andre lokaliseringer. 4500 moh., ikke langt fra Titicacasjøen i Bolivia, finner vi så pyramidekomplekset Akapana.

Det er mange uutforskede og ukjente pyramider i Columbia, Brasil, Venezuela og andre land i Sør-Amerika. De ligger i jungel eller er dekket med skog: I Mellom-Amerika er mayapyramidene mest berømt, men også andre sivilisasjoner bygget dem: Olmekerne, Zapotekerne, Aztekerne og andre. I landene Belize, Guatemala, Honduras, El Salvador og Mexico er det tale om mer enn 100 000 pyramider. 95 % av dem er ennå ikke utgravd, dvs. fortsatt dekket med jord og vegetasjon. I Nord-Amerikas sørvestlige del har staten Illinois mer enn 200 pyramider som arkeologer kaller «The Cahokia Mounds» De er ennå dekket av jord og gress, men de er ikke 'hauger'. Det er snakk om fire ulike typer konstruksjonsmateriale: blokker av sandstein, småstein, stein og sand. Europa har også sine pyramider. Palencia, Nord-Spaina, har tre pyramider. I Italia finner vi den mest berømte, Montecchia-pyramiden, nær Milano. Sicilia har tre pyramider, Sardinia noen få og Hellas 16 pyramider. Den største, Hellinikon, er nesten 5000 år. Så har vi endelig de bosniske pyramidene. For å konkludere med Dr. Sam: «The world of the past was the world of pyramids, and there is a need to define what the pyramid is. This is exactly what our project here in Bosnia is about.»

History – From beyond the Veil, er det et sitat som beskriver første gang du stod på toppen av Visoca-åsen idet du så på Pljesvica-åsen: «Gentlemen, do you know that we're standing on the top of the biggest pyramid in the world, the Bosnian Pyramid of the Sun and across the valley is the Bosnian Pyramid of the Moon».¹

Dr. Osmanagich: Da jeg kom tilbake til Bosnia i 2005, ble jeg invitert på besøk til Visokos lokale museum av professor Senad Hodovic. Besøket hadde ingen verdens ting å gjøre med pyramider.² Frem til da hadde jeg studert mange av dem og blitt klar over at de som oftest, som i Kina, i Guatemala og i Mexico, var dekket med jord og skog. Derfor var åsen de viste meg, ikke naturlig; for meg var det jeg så, en strukturell formasjon – som var dekket med jord gjennom årtusener.

Kathrine: Så da skjedde alt dette i kjølvannet av et museumsbesøk?

Dr. Osmanagich: Ja, slik startet det hele. Da jeg senere så opp mot den pyramidale formasjonen nede fra sentrum i Visoko, var all tvil borte. Jeg så fire sider og triangulære overflater, jeg så hjørner og den samme stigningen fra bunn til topp. Og de fire sidene møttes på toppen i en apex. Geometrisk sett var det tale om en pyramide selv om den var dekket med jord og en skog som ble plantet på 1960- og 70-tallet. Folk visste det jo ikke, men det var en struktur. Jeg brukte kompasset som viste at de fire sidene samsvarte perfekt med kardinalpunktene: øst, vest, nord og sør. Moder Natur lager bare ikke åser med fire triangulære overflater og perfekt romlig orientering!

Knut Arild: Nei, hun gjør jo ikke det.

Dr. Osmanagich: Men intelligente hender kan derimot gjøre det!

Kathrine: I innledningen til boken *Ancient History – From behind the Veil* beskriver medforfatteren deg som en mann med en sjebne ut fra måten alt dette skjebne på.

Dr. Osmanagich: Vi liker å tenke at vi tar våre egne avgjørelser; vi går hit, vi reiser dit, men livene våre har en misjon. Spørsmålet er bare hvor mye er skjeb-

ne og hvor mye er fri vilje? Tydeligvis var det nødvendig at jeg gikk gjennom alle disse prosessene for så å komme hit. Hadde jeg fortsatt å leve i Jugoslavia – det var ingen krig da jeg dro – ville jeg gjort en vitenskapelig karriere, og noe forbundet med 'business', altså noe helt annet. Jeg skrev bøker allerede på 1980-tallet og interesserte meg for dette stoffet. Men så reiste jeg til USA, og på 1990-tallet forsket jeg helt konkret på pyramider, dernest – under Balkankrigen – undersøkte jeg andre pyramider. Idet jeg nå ser tilbake, synes det for meg som om en usynlig hånd førte meg bort og til alle disse stedene, og da jeg var klar for det, brakte den meg tilbake til mitt hjemland. Da jeg endelig så det jeg så, var all tvil borte i sinn og tanke. Dersom jeg hadde blitt, ville jeg antageligvis sett på denne «åsen» på samme måte som tusenvis av andre. Den ville fremstått som en ås også for meg.

Knut Arild: Du var sannelig godt forberedt. Hva fortalte de første utgravningene?

Dr. Osmanagich: Da jeg fikk gravetillatelse fra vårt kulturministerium i 2005, pekte hvert eneste steg – geologisk kjerneboring, arkeologiske grøfter, lab-analyser – på anomalier, i betydningen at «åsen» ikke var fra Moder Naturs hånd. Så i oktober 2005 publiserte jeg den første boken om de bosniske pyramidene, samt at den ble annonsert på en pressekonferanse i Sarajevo. Derneft tok prosjektet av, og jeg opplevde så stor interesse verden over at jeg innså at det ikke kunne være et 'oneman-show'. Det tok opp sider ved hele planetens kulturelle arv. Vi etablerte derfor en stiftelse under navn av «Archeological Park: Bosnian Pyramid of the Sun» Foundation.³ Så ble prosjektet forberedt for året 2006, og vi fikk tillatelse til å grave.

Knut Arild: Samtidig var det vel også en god del motstand mot prosjektet?

Dr. Osmanagich: Fra det kulturelle apparatet lokalt hadde arkeologer, geologer, historikere, museumscuratorer innvendinger mot våre undersøkelser og hevdet at det umulig kunne være pyramider i Bosnia. Ja, til tross for at vi brukte egne penger, vår egen tid, eget utstyr og verktøy og at vi hadde etablert en organisasjon, ønsket de å stoppe prosjektet. De bad den bosniske regjeringen stoppe utgravningene. Det kom en nye runde med anmodninger fra ledende europeiske arkeologer, fra Frankrike, Polen, Tyskland, England, ja til og med fra

USA. Alle disse ønsket å stoppe undersøkelsene. Men om man tenker nøytralt over saken: Hvorfor vil noen hindre en organisasjon fra å grave i en ås i det fjerne i Bosnia, når de attpåtil bruker sine egne penger og hevder de har påvist pyramider. Det er nå en gang slik at dersom du hevder at en meter under bakken er det betongblokker, kan det bare påvises ved å grave.

Knut Arild: Selvsagt, det å sette spaden i jorden er jo slik det gjøres ved de aller fleste arkeologiske utgravninger.

Dr. Osmanagich: Om noen mener at det ikke er noe å finne, ja så la dem bare holde på. Det er bare å grave en meter, to meter, fem meter. Om du ikke finner noe 50 eller 100 meter nede – ja hele veien til New Zealand – bekoster du det selv, er det bare å grave.

Kathrine: Hva var grunnen til at motstandere ville stanse utgravningene?

Dr. Osmanagich: Den viktigste årsaken innser vi nå ligger i den endringen utgravninger ville måtte føre til når det gjelder vår historieoppfatning.⁶ Idet vi kunne komme til å finne kunstig fremstilt betong – attpåtil av en kvalitet som langt overgår dagens – ville det komme for dag at det er tale om en konstruert og kunstig fremstilt struktur.

Hvor gamle er pyramidene, og hvem bygde dem?

Knut Arild: Utgravingsprosjektet i Visoko har virkelig bidratt mye til å definere mer presist hva en pyramide er. Ja, vi kan nærmest betegne det som en redefinering. Foran fikk vi høre om veiene du fulgte i din forskningsbiografi og om hvordan du kom til å dra dine konklusjoner. Hva kan du i dag si om pyramidenes alder og om tunnelsystemet Ravne?

Dr. Osmanagich: I boken, utgitt i oktober 2005, skrev jeg at vi kom til å oppdage et prehistorisk tunnelnettverk i undergrunnen. Igjen ble jeg møtt av unisone protester fra lokale geologer: «Først prater du om pyramider, og nå er det tunneler.» Men jeg baserte meg kun på egne erfaringer. Under Giza-pyramiden er det funnet tunneler i to nivåer, under Saqqara-pyramiden (en trappepyramide etter faraoen Djoser) er det kilometervis med tunneler. De kinesiske pyramidene har tunneler, de meksikanske, for eksempel den i Palenque; forutsigelsene mine var erfaringsbasert. Nå vet vi jo at tunneler også finnes

her. Dette viser også hen på forskjellen mellom folk som lærer stoffet sitt fra lærebøker og tenker i forlengelsen av det 19. århundre, og folk som baserer seg på erfaring, utprøvd kunnskap, visjon osv.

Knut Arild: Slik forskningen har utviklet seg siden 2005, peker den også mot at vi står ovenfor stadig eldre tidsspenn?

Dr. Osmanagich: Spørsmålet om alder bør gripes an på sin egen måte. Vi snakker her om de bosniske pyramidene og funnet så langt av fem slike strukturer gjennom dalen: Sol- og Måne-pyramiden, Drage-pyramiden, Kjærlighetspyramiden og Moder jord-tempelet (jf. foto av modell side 3). Også store nettverk av undergrunnstunneler og et tumulus-kompleks hører med. Hele dette komplekset var antagelig mye større, men i tidens løp har vi hatt mange katastrofer med oversvømmelser som har ødelagt et ukjent antall små strukturer og skadet de store.

Knut Arild: I 2006 var datering 12 000 år. Så ble et urgammelt blad funnet i det øverste laget av betongblokkene på Sol-pyramiden, og tidsspennet ble doblet til 25 000 år.

Dr. Osmanagich: Det første vi gjorde var å analysere jordlaget som dekker Sol-pyramiden. Vitenskapen som undersøker opprinnelsen til jordsmonn, kalles pedologi. Bosnia har et eget institutt for pedologi, og de konkluderte i sin vitenskapelige artikkel, publisert på stiftelsens første vitenskapelige konferanse om de bosniske pyramidene i 2008, med at alderen lå mellom 12 og 15 000 år.⁷ Så hvis jordlaget som dekker pyramidene er minst 12 000 år, må strukturen under være en god del eldre. I 2012 oppdaget så teamet som da arbeidet under ledelse av en italiensk arkeolog, organisk materiale på overflaten av betongblokker. Funnet ble analysert og fastsatt til 24 800 år, +/- 200 år. Dermed er vi brakt 25 000 år tilbake, men det er fortsatt bare en minimumsalder fordi funnet ble gjort på overflaten. I 2013 oppdaget vi fossiliserte blader, som i en sandwich, mellom betongblokkene. (På fotoet på side 2 ses de to bladene på bildet på veggen over Sams hatt.)

Kathrine: Hvordan tolker dere et slikt funn?

Dr. Osmanagich: Det betyr at idet byggmakerne, altså under pyramidenes konstruksjonsfase, la ned de ulike rekkene, så blåste vinden og brakte akkurat de bladene til stedet mellom betongblokkene. Det var før de plasserte det siste topplaget. Derfor kan de bladene gi oss en presis alder på konstruksjonen. Vi gjorde så en radiokarbondatering i Kiev; alderen var 29 200 +/- 200 år.

Knut Arild: Det er vel det samme tallet vi kan lese bak på t-skjortene guidene har på seg?

Dr. Osmanagich: Joda, men det er en radiokarbondatering. For å fastsette en kalibrert tid må vi også ta i betraktning globale katastrofer. Den amerikanske astrofysikeren Dr. Paul Laviolette har gjort kalkulasjoner med hensyn på dette og kommet frem til 34 000 år. Det er bakgrunnen for at vi bruker begge disse tallene.

Kathrine: Og begge gir oss virkelig et totalt annet bilde av prehistorien. Utgravningene av tempelet Göbekli Tepe i Tyrkia har ført oss 11 500 år bakover i tid, og den eldste hulekunsten i Spania og Frankrike, ikke minst den vi finner i Chauvet-hulen, er datert 34 000 år tilbake – den samme alderen som tilskrives funnene i Bosnia. Ser du en sammenheng her?

Dr. Osmanagich: Det som blir lært bort på skoler, når det er tale om avanserte sivilisasjoner, er at det hele startet for 6000 år siden med sumererne. Så fulgte Babylon, Akkad, Assyria, gamle Egypt og India, alt innenfor et 5–6000 års tidsspenn. Men det stemmer ikke. Bare vår nåværende sivilisatoriske syklus er minst 12 000 år gammel. Vi vet at det var tårn av stein i Jeriko, i dagens Palestina, for 11 500 år siden.⁸ Yamuccian-kulturen i det nordlige Israel har også omtrent samme alder.

Knut Arild: Kulturen som er påvist knyttet til Göbekli Tepe, utdyper også bildet?

Dr. Osmanagich: Ja. Men dette er bare den siste sivilisasjonen, andre sykluser gikk forut. Før vår nåværende var det en tidligere som ble avbrutt gjennom veldige katastrofer. Dette kalles også slutten på siste istid eller tiden for den store vannflommen. På den tiden smeltet enorme mengder med is fra isbreer som dekket de nordlige delene av Eu-

ropa, men også deler av Asia og Amerika. Dermed fant enorme mengder vann veien til verdens hav og sjøer. Stillehavet steg 80 meter, Atlanterhavet 120 meter. Tsunamier på 2000 meter ble skapt! Den som ødela Indonesia, der 225 000 mennesker døde julen 2004, var bare 25 meter høy. Så – kan dere forestille dere en 2000 meter høy tsunami?

Kathrine: Det er en virkelig en utfordrende tanke!

Dr. Osmanagich: Det var slike enorme krefter ute og gikk; katastrofene ødela ganske enkelt ethvert tidligere spor av sivilisasjon. 99 % av jordens befolkning ble vasket bort fra vår planets overflate! Et meget lavt antall mennesker klarte å søke dekning i undergrunnstunneler, på toppen av høye fjell og i huler. Da de kom ut igjen til dagens lys, var deres verden ødelagt. De måtte starte helt påny. Og det er akkurat det som kalles neolittisk tid innen vitenskapen.

Knut Arild: Ulike deler av verden har sine legender om dette. Både Gilgamesj-eposet fra 3000 f.Kr. og selvsagt Det gamle testamentets Noa-fortelling beskriver enorme oversvømmelser som på det nærmeste utslettet menneskeslekten.

Dr. Osmanagich: Det stemmer. Men før den syklusen var til ende, for omkring 12 000 år siden, ebbet en annen ut 18 000 år tilbake. Enda en annen ble avsluttet for 35 000 år siden, en annen for 55 000 år siden og endelig for 75 000 år tilbake. Slik har vi gjennom de siste 100 000 årene, når det gjelder Homo Sapiens, for oss minst fem sivilisasjonssykluser. De bosniske pyramidene hører åpenbart til en av de tidligere av disse. Gjennom dette prosjektet samler vi nå håndfaste vitenskapelige bevis på tilstedeværelsen av flere sivilisasjoner i løpet av menneskeslektens historie. Igjen er vi ved årsaken til at motstanderne ønsket å stanse dette prosjektet.

Kathrine: Måten prosjektet er organisert på, i en stiftelse med bred deltakelse fra ulike fagdisipliner, med nye metoder i utforskningen og med et imponerende arbeid fra mange frivillige, spiller sikkert også inn?

Dr. Osmanagich: Det er ingen elite som leder dette prosjektet – det er ingen statlig departemental styring, på regjeringsnivå eller innenfor universitetssystemet –

da de jo kan ha en avgjørende innflytelse på disse elitene i form av hva de skal si og ikke si. I vårt tilfelle er det dannet en uavhengig stiftelse – som er finansielt og intellektuelt uavhengig – og dette er ikke godt likt. Det er faktisk en grunn for at vi blir nullet ut. Både Wikipedia og National Geographic har ønsket å stoppe prosjektet. Nå er det imidlertid blitt for sent, for mange mennesker har rett og slett kommet hit, titusener hvert år. Sannheten ligger simpelthen åpent for dem som vil se.

Knut Arild: Siden sent på 1800-tallet har forskere hatt fokus på de store isbreene som presset ned det nordlige Europa under siste istid. Vitenskapen ekskluderte lenge muligheten for sivilisasjon før isen var på sitt mektigste frem til isbreene relativt raskt ble borte for omkring 12 000 år siden.⁹ Da ble våre nordlige egner befolket fra folk i sør, som må ha tatt med seg sin kultur. Men det kan også ha vært kulturer her i tidligere sykluser, i tidligere tidsspenn?

Dr. Osmanagich: De sørlige delene av Europa har aldri hatt istid, spesielt ikke tykk is, slik det var i nord. Skandinavia hadde en omkring 2000 meter tykk is, noe som inkluderte England og de nordlige delene av Polen. Spania, Italia, Balkan og Tyrkia har aldri hatt is de siste 100 000 årene. Den nye vitenskapen, antropologisk genetik, forteller oss dette da den kan følge be-

vegelsene til de ulike folkeslagene i Europa. Baskerne er eldst. De levde i Spania og i det sørlige Frankrike og er 55 000 år gamle. Den neste eldste kulturelle oasen er på Balkan-halvøya med Bosnia i sentrum: alderen er 38 000. Det ukrainske folket, med tilhold rundt Svartehavet, er det tredje eldste med sine 28 000 år. Da den siste istiden så tok slutt, for omkring 12 000 år siden, utvandret folk ifra sør mot nord.

Knut Arild: Men hvor kom de så fra?

Dr. Osmanagich: Dere er jo fra Norge. Omkring 55 % den norske befolkningens haplogruppe, det som rett og slett er karakteristisk i den samling gener dere bærer – det samme gjelder for Sverige og Danmark – har sin opprinnelse fra Balkan.

Vi kunne ikke annet enn å le da vi hørte disse opplysningene om haplogruppene. De er ikke helt ukjente, men kanskje var det prosentene, over halvparten altså, som virket så overraskende der og da. Samtidig følte vi oss på en måte inkludert i den store veven av folkeslag og bevegelser over et kontinent vi tross alt tror vi kjenner. Da vi endelig fikk skrevet ut intervjuet i sin norske versjon, har et spørsmål vokst i oss: Kanskje visste de som kom til Skandinavia for 11 000 år siden, noe om Balkan? Kan noen av dem til og med ha sett pyramidene i Bosnia eller templet i Göbekli Tepe? Løvene på bildet gjengitt under fra Chauvet-hulen i Frankrike fikk de imidlertid neppe sett.

Det er over 20 000 år mellom disse to kunstneriske uttrykkene, t.v.: Fra Chauvet-hulen, t.h.: Fra Göbekli Tepe

Kathrine: La oss gå tilbake til folket som utøvde sin kunst i Chauvet-hulen. De var ytterst kunstneriske og levde på samme tid som folket på Balkan-halvøya. Kan det ha vært en forbindelse og en kontakt mellom disse folkegruppene?

Dr. Osmanagich: Når vi ser på hva som skjedde for titusener av år siden – i alle fall på det ‘mainstream’-vitenskap godkjenner – så regner man med hulemaleriene. Oftest nevnes Altamira i Spania, og i Sør-Frankrike er Lascaux- og Chauvet-hulene sentrale, sistnevnte datert 34 000 år tilbake. Men antagelig er de minst 40 000 år gamle.

Knut Arild: Altamira på sin side er av mye yngre dato, og kunsten er ikke så avansert som i Chauvet?¹⁰

Dr. Osmanagich: Det stemmer, men nå snakker vi om noe som fant sted før siste istid. Og det dreier seg om tilstedeværelsen av mennesker. I det østlige Tyrkia finner vi jo – som alt nevnt – Göbekli Tepe. Det har en offisiell alder på omkring 11 600 år, og består av megalittiske sirkler. Tre sirkler er avdekket og en siste bare halvveis, og da jeg samtalte med den eldre prof. Dr. Klaus Schmidt i 2014, fortalte han meg at det høyst sannsynlig er flere dusin, ja kanskje hundre tilsvarende sirkler.¹¹ Og hver sirkel er i grunnen nesten som et Stonehenge! Kan dere forestille dere det?

Knut Arild: Det er ikke lett, må jeg si, men det var utvilsomt en imponerende kultur.

Dr. Osmanagich: Dr. Schmidt fortalte meg også at den riktige alderen antageligvis er mellom 15–18 000 år. – Hvem var i stand til å skape 25 tonn tunge megalitter, med en form som bokstaven T, for så å flytte dem, installere dem, og så innrette sirklene? De var åpenbart ikke primitive hulemennesker, men tilhørte en mer avansert sivilisasjon. Når det gjelder menneskets opprinnelse, tilhører vi alle arten Homo sapiens sapiens. Før oss blir vi fortalt, levde Neanderthalerne og noen andre arter. Men de var mer på apenes nivå, altså dyrets nivå. Riktignok svært avanserte dyr, da Neanderthalerne hadde et større hode og større hjernevolum enn oss. Men likevel på dyrets nivå når det gjaldt adferd.

Kathrine: Intelligensnivået som kan leses ut av konstruksjonene her i Visoko, viser noe totalt annet enn det Neanderthalerne var i stand til å gjøre,

selv om de levde på samme tid. Hvordan kan vi forstå denne forskjellen?

Dr. Osmanagich: For 400 000 år siden – så og si ‘over natta’ – fremstod en ny art på vår planet, kalt Homo sapiens. De var intelligente og artistiske og totalt forskjellige fra Neanderthalerne. Sistnevnte var et produkt av evolusjonen, som skjedde over hundrevis av tusen år, og som hadde startet alt ved Homo erectus og ledet videre til Neanderthalerne. Bare de best tilpassede overlevde, de som var sterke, flinke til å finne mat, beskytte kvinner osv. Individuer med genetiske problemer overlevde ikke. Slik sett var Neanderthalerne den mest avanserte arten på jorden, uten genetiske problemer. De hadde to til tre genetiske feil ved fødselen, med andre ord var de perfekt tilpasset livet.¹²

Kathrine: Hvordan kunne da vår art dukke opp og utvikle seg?

Dr. Osmanagich: Arten Homo sapiens sapiens, med et par kromosomer mindre (23 par totalt), viste seg plutselig, til tross for at en slik endring ikke kan oppstå over natten. Den ville tatt millioner av evolusjonsår! Arten var intelligent og artistisk, men hadde også 5000 genetiske feil! Like fra fødselsøyeblikket hadde Homo sapiens 5000 muligheter til å pådra seg sykdommer som kreft, diabetes, Parkinson, og vi tilhører samme art ... Idet vi fødes i dag, ja det er noe vi vet allerede om det fosteret som er i mors liv, kommer vi til å bli syke og dø av en sykdom på våre gamle dager.

Kathrine: På hvilken måte oppsto så denne genetiske forskjellen?

Dr. Osmanagich: Forskjellen betyr at noen gjorde et genetisk eksperiment på den mest avanserte arten, det vil si Neanderthalerne. De blandet denne artens genetiske struktur for å forbedre den slik at den ble intelligent. Men avkommet var ikke tilpasset vår planet når det gjaldt genetiske problemer, spesielt sammenlignet med den tidligere arten. På den annen side ble vi utrustet med et genetisk materiale som ikke stammer fra vår planet. Ut fra det som er min oppfatning, er 50 % av oss jordisk, mens 50 % er av kosmisk opprinnelse.